

Fantomen

Var det bara slumpen som fick henne att vika av i hörnet och gå nedför den här gatan? Hon kastade en blick på den mörknande himlen och drog blixtlåset i sin tunna skinnjacka högre upp. Det hade inte stått något om regn i väderprognosen, men meteorologerna hade haft fel förr. Hon skyndade på sina steg. Fingrade på mobilen som låg i fickan, tänkte att hon nog måste kolla adressen igen. Hon kunde inte minnas om den här gatan hade stått med i vägbeskrivningen. Hon hade bara tagit av för att hon fått en känsla av att det var åt rätt håll.

Fastigheterna där hon gick var slitna, putsen hade lossnat här och var på fasaderna och färgen flagnade på portar och fönsterkarmar. Kanske var det här helt fel väg?

Känslan efter morgonens diskussion satt i.

– Du tror att du vet allting, du vet allting bäst. Jämt är det så. Det finns faktiskt olika sätt att se på det här. Det är inte alltid ditt som är bäst!

Hon hade ställt sig upp så snabbt att stolen välts med ett slammer. Fan också ... fan, fan, fan.

Hon kunde höra sin egen röst inne i huvudet nu där hon gick. Han hade velat hålla om henne, få henne att lugna sig, men hon slog ifrån sig. Hon tog koppen och fatet till diskbänken, diskade med häftiga rörelser och ställde i diskstället. Han suckade, reste upp den omkullfallna stolen och gick ut i hallen för att ta på sig rocken och gå till jobbet.

– Din kopp, då?! Ska den stå kvar här? Är det jag som är diskplockerska här?

Så småaktigt, så dumt. Han hade kommit ut i köket igen och utan ett ord tagit sin kopp och stoppat den i diskmaskinen.

Det där suget i magen igen. Varför kände hon sig så underlägsen - som om han alltid kunde prata omkull henne? Ytterdörren slog igen efter honom. Hon satte sig och lutade huvudet i händerna. Att skiljas som ovänner på morgonen ... Skulle hon ringa honom? Be om ursäkt? Föreslå en lunch? Köpa nåt särskilt gott till middagen?

Sedan mindes hon annonsen.

Han hade samlat på tecknade serier i många år och hade en ganska fullständig samling Fantomen från de värdefullaste tidiga årgångarna. Bara några enstaka nummer saknades. Hon visste att det kunde vara strid på kniven för dessa tidningar och när han var i badrummet kvällen innan passade hon på att ringa numret i annonsen och bestämma att ses nästa kväll. Det skulle bli en överraskning till hans födelsedag.

Där hon gick nerför gatan började irritationen från tidigare släppa, och hon tänkte på hur glad han skulle bli åt presenten. Här och var fick hon kliva över våta löv, smuts och skräp på trottoaren. Nu märkte hon också lukten och såg att det låg soppåsar på några ställen i rännstenen. Hon såg sig omkring. Det *kändes* som om det var människor där, men hon såg ingen.

Gatan slutade i en öppen plats med några träd och ett par bänkar. Hon slog sig ner och tog upp mobilen för att kolla adressen. Någon skrattade lågt i närheten. Hon ryckte till och vände sig om. En grupp mörklädda personer stod invid en husvägg. De verkade diskutera någonting och göra upp en affär sinsemellan.

Ett motorbuller närmade sig. Runt gathörnet kom en motorcykel. Den stannade upp vid det lilla torget. Motorcyklisten i hjälm och skinnkläder parkerade det stora fordonet vid en vägg. Utan att ta av hjälmen gick han snabbt mot människorna som stod vid huset. Det blev rörelse i gruppen, upprörda röster hördes och hon såg två personer lösgöra sig och snabbt springa därifrån, en vuxen och ett halvstort barn.

Sedan kom skriket - ett högt rosslande skrik.

Hon for förskräckt upp.

Skulle hon gå dit eller springa sin väg?

Människor satt på huk runt en person på marken. Motorcyklisten gick förbi henne på väg tillbaka till sin cykel. Han såg på henne genom hjälmens plastvisir. Hon kramade sin väska hårt som om den var en sköld som kunde skydda henne mot all fara och stod som förstenad tills motorcykeln försvunnit runt hörnet. Sedan var det som om en hemlig kraft styrde henne och hon sprang mot gruppen av människor som samlats kring en man på marken. Han låg på rygg och ögonen var så sällsamt stora i det vita ansiktet. Hon böjde sig ner och la sin hand på hans arm. Han slutade skrika och böjde tyst huvudet åt sidan. Det var mycket blod. En storvuxen man i vit skjorta och mörka kläder låg på knä och höll händerna mot mannens bröst för att stoppa blodflödet. Han tittade upp mot henne.

– Jag ringer efter ambulans, sa hon och famlade efter sin mobil. Rösten bar henne knappt, det kändes om hon hade en knut i halsen.

– Ring efter ambulansen! Polisen behövs inte.

Det tog inte lång stund innan ambulansen var där. På ett ögonblick var platsen återställd som den sett ut tidigare. Alla som varit där var försvunna. Det enda som vittnade om att något skett var blodspåren på marken.

Hon skakade fortfarande när hon satte sig på bänken och tog några djupa andetag. Skulle hon ringa polisen? Skulle hon ringa sin man? Nej, hon ville inte avslöja var hon var och vad hon varit med om. Han skulle omedelbart höra på henne att något hänt. Hon ville fullfölja sitt ärende och köpa Fantomen-tidningarna.

Nu såg hon att en av de gator som utgick från torget hade rätt gatunamn. I handväskan hittade hon en våtservett. Hon torkade av sig i ansiktet, om händerna och handlederna. Sakta reste hon sig upp och gick mot adressen i annonsen.

Det var en rivningsfastighet där det inte verkade bo många. Fönstren var mörka utom i bottenplanet där det lyste. Porten var olåst och hon gick in och knackade på dörren till lägenheten. Den gled genast upp. Hon tog ett steg tillbaka när hon kände igen mannen i den vita skjortan och de mörka kläderna som tagit hand om den knivstuckne. Han stod med en handduk och torkade sig om händerna. Han

hade svarta smala byxor under den vita skjortan, det såg nästan ut som triksåer. Det var några små fläckar av blod på skjortan.

– Tack för hjälpen nyss, sa han med ett leende.

– Jag kommer för tidningarna.

– Stig in, slå dig ner. Vill du ha ett glas vatten?

Hon drack av det kalla vattnet och kände hur knuten i halsen långsamt löste upp sig. Hörde honom rumstera i rummet intill. Han kom tillbaka med en bunt tidningar i ena handen och en whiskyflaska i den andra.

– Jag tänkte att du kanske behövde något att stärka dig med. Han höll upp whisky i två små glas och räckte henne det ena.

På ett bord bredde han ut tidningarna, fyra nummer från 1950 i mycket gott skick.

– Tror du att han klarar sig? frågade hon.

– Han blödde mycket men kroppspulsådern var inte träffad. Han kom ju snabbt under vård och de är skickliga i dag, vet du.

– Vad handlade det om? Tog den där motorcyklisten något?

– Det är inte bra att veta så mycket om sånt här. Han bläddrade försiktigt i en av tidningarna.

– Kvaliteten är god som du ser.

– Men knivmannen ska väl inte gå fri? Vi borde väl ringa polisen.

– Det där ordnar sig. Vill du köpa allihop?

Med serietidningarna prydligt inslagna i vitt omslagspapper promenerade hon hemåt. Hon valde att inte ta vägen förbi det lilla torget. Hon tänkte på mannen hon nyss träffat – de skarpa anletsdragen, den muskulösa kroppen. Och hans kläder: den vita skjortan och de smala svarta byxorna.

När hennes man kom hem från jobbet på kvällen hade han med sig en bukett blommor till henne. De kramades och kunde båda skratta åt bråket vid frukosten.

– Hur har din lediga dag varit då? frågade han medan de tillsammans förberedde middagen i köket. Gjort nåt roligt? Träffat nån?

– Bara promenerat lite, gjort några ärenden och funderat på hur vi ska fira din födelsedag. Och så träffade jag din gamla kompis Fantomen. Hon knuffade honom skämtsamt i sidan.

Han tittade roat på henne.

Nästa dag var det födelsedag. Vid morgonkaffet med varma croissanter istället för tårta överräckte hon sitt paket. Förväntansfullt vecklade han upp papperet och blev mycket överraskad när han såg tidningarna.

– Ja, jag sa ju det. Med hälsningar från Fantomen, sa hon och kysste honom.

I morgontidningen letade hon sedan efter om det stod något om knivdådet. Hon hittade ingenting.